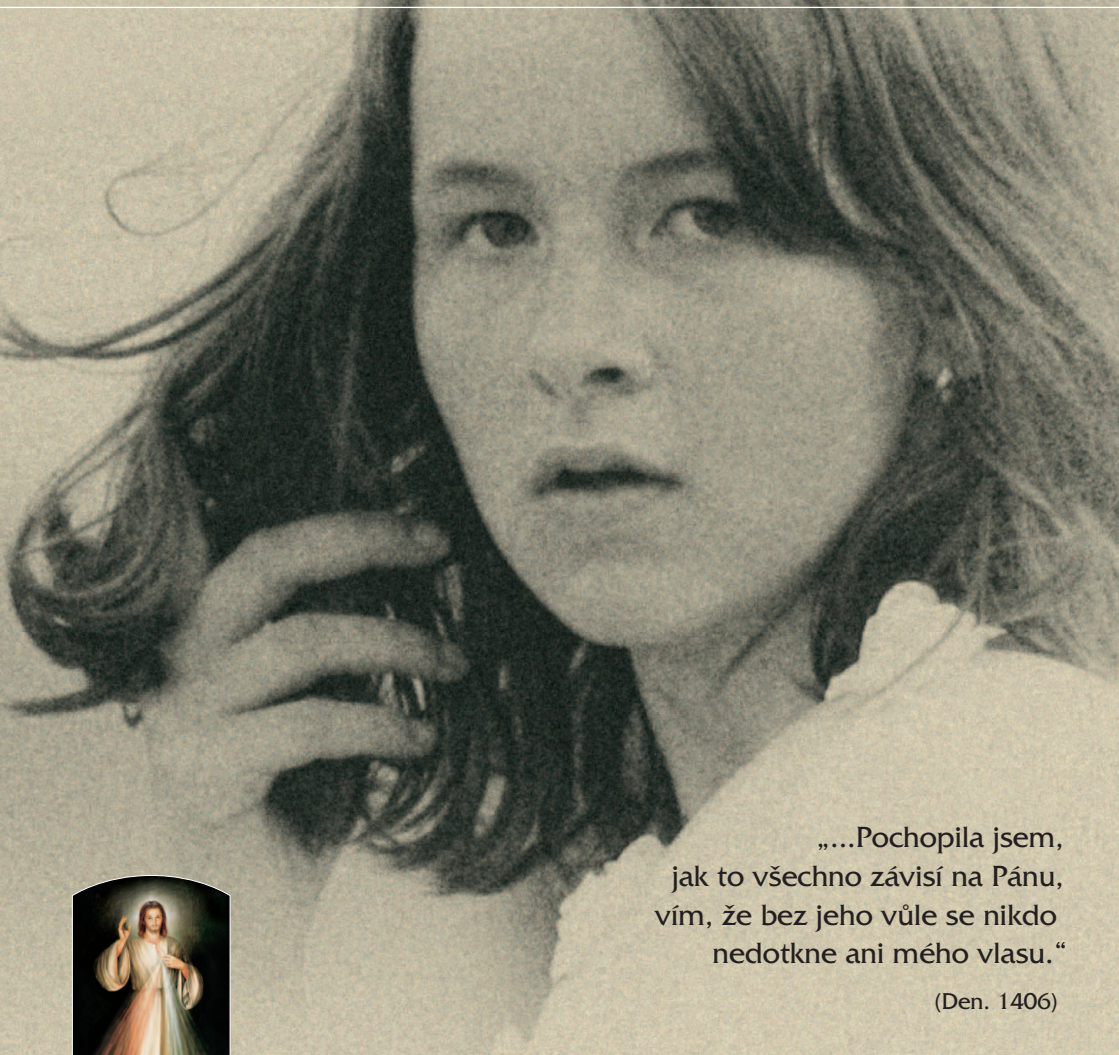

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„...Pochopila jsem,
jak to všechno závisí na Pánu,
vím, že bez jeho vůle se nikdo
nedotkne ani mého vlasu.“

(Den. 1406)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2017
12. ROČNÍK

4

Drazí čtenáři „Apoštola“, jsou za námi dva zajímavé roky. Nejprve rok 2016 – Svatý rok milosrdenství, a nyní rok 2017 – i když oficiálně nevyhlášen – lze říct, že věnovaný Panně Marii, protože byl spojen se stým výročím zjevení ve Fatimě.

Zajímavé je, že i fatimské poselství i sv. Faustyna zdůrazňují potřebu modlitby za Rusko, za Svatého otce a obrácení hříšníků. Povzbuzující je, že nade vším, co se na zemi děje, je Boží milosrdenství a že nakonec zvítězí Neposkvrněné Srdce Panny Marie.

Ovšem Bůh nás zve ke spolupráci a prosí nás o to Panna Maria. Toto číslo věnujeme pokoře a času – jedno i druhé potřebujeme, abychom na toto pozvání činně odpovídali.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření účty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Vlastimil Kročil	3
P. Jaroslav Brož: Vykupovat čas	4
Pavel Vojtěch Kohut OCD: Pokora čas	7
Nabídka knihy:	
Minikatechismus o modlitbě	11
Wojciech Zubkowicz SAC: Dies Domini . . .	13
ROZHOVOR / Petr Váňa:	
Roztříštěné duchovno	16
Ze vzpomínek fotografky Žofie Rydet	23
Šálek naděje: P. Petr Glogar OCD:	
Tolik důležitého se neskrývá v hodinách . .	24
Poslání a spiritualita sv. Faustyny:	
Panna Maria, učitelka vnitřního života	
sestry Faustyny	26
Korunka / Radio Proglas	28
Budete mými svědky:	
Blahoslavená Alžběta Sanna	30
Pouť ke sv. Faustyně ve Slavkovicích	35
Kniha milosrdenství / Nikodémova noc . . .	36
Pozvání na III. Kongres k BM	37
Lectio Divina	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích . .	39

UDĚLAT SI ČAS PRO BOHA A ČLOVĚKA

MONS. VLASTIMIL KROČIL
BISKUP ČESKOBUDĚJOVICKÝ

Bratři a sestry, milí přátelé,

Slavností Krista Krále jsme se opět ocitli na konci liturgického roku a vstupujeme do posvátné doby adventu. Čeká nás období ztišení a očekávání narození našeho Pána Ježíše Krista, události, kterou se započalo nejvýznamnější Boží dílo v dějinách spásy.

V každodenní realitě našeho života býváme často pohlcováni starostmi všedních dnů a necháváme si utíkat radost z toho, co nám bylo darováno samotným Bohem. Neustále se vymlouváme, že „**se nám nedostává času**“, často vyslovujeme slova „**kdybych tak měl čas...**“.

Zamýšlíme se však i nad tím, jakým obsahem náš čas, který nám byl samým Stvořitelem přidělen, vyplňujeme? Pozemský čas se krátí každému z nás, nevíme, kolik nám ho ještě zbývá a kdy staneme tváří v tvář před Bohem, k němuž v konečné perspektivě směřujeme.

V minulém století prof. Mircea Eliade mluvil o cyklickém vnímání času prestarých národů s neustálým návratem stejných událostí i o střídání ročních období v přírodě. Právě tyto přírodní změny se staly našim dalším předkům vzorem pro budování lidského společenství, které se každoročně obnovovalo a zanechávalo za sebou vše staré a špatné.

Dnes chápeme náš čas, který je nám vyměřen, lineárně, prožíváme ho jako řetězec jednotlivých událostí a činů, které nás provázejí od našeho narození až po naši smrt, a který se ale vymyká neustálému koloběhu a opakování. Naše existence se tím stává na tomto světě jedinečná a neopakovatelná. Jako křesťané, díky zkušenosti Izraelského národa zaznamenané v knihách Starého zákona, kde tomuto národu Hospodin přislíbil budoucnost, víme, že se již nemusíme vracet zpátky do nějakého idealizovaného počátku, neboť díky kalvárské oběti Ježíše Krista, můžeme očekávat budoucí společenství s Bohem.

Tuto skutečnost bychom měli přijímat s vděčností a pokorou. Vnímejte odpovědně přítomný čas, ve kterém žijeme, a dobře se dívejme na to, co je za námi, i když mnohé již nelze změnit. Na to, co přichází, se pokoušíme co nejlépe připravit. Mnoho dobrého s Kristovou mocí můžeme vykonat v přítomnosti již tady a teď. Ať je naše adventní jednání a služba vůči našim bližním upřímná a v souladu s očekáváním narození našeho Spasitele. ✚

VYKUPOVAT ČAS

■ P. JAROSLAV BROŽ

Mezi praktickými pokyny pro každodenní křesťanský život vyzývá svatý Pavel křesťany v Efezu, aby „vykupovali čas, protože tyto dny jsou zlé“ (Ef 5,16). Pravděpodobně si s touto radou nebudeme moc vědět rady. Pohled do současných překladů nás trochu uklidní. Jejich tvůrci si byli vědomi, že apoštolovo vyjadřování je nám tu poněkud vzdálené. A tak v katolickém liturgickém překladu čteme: „Dobře využijte času, protože žijeme ve zlých dobách.“ Ekumenický překlad říká: „Nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé.“ A konečně Jeruzalémská bible nás vyzývá, abychom si vedli jako moudří lidé, „kteří dobře využívají přítomné doby, vždyť naše časy jsou zlé“.

Biblické „zlé dny“ – zjednodušeně řečeno – chtějí vyjádřit naši každodenní zkušenost, že na tomto světě nežijeme nebeským životem. Kolik příležitostí k uklouznutí, které může změnit naše plány na dlouhou dobu. A nemusí jít jen o vyvrtnutý kotník nebo zlomenou nohu. Jsou mnohem fatálnější chybné kroky, které mohou ohrozit celou naši existenci, a to na věky. Je tu ale jeden

dar, který působí jako lék na tyto „zlé dny“. Je to čas. Říká se přece: „Čas všechno zahojí.“ Opravdu? Čas je opravdu veliký dar, dar Boží. Je nám ale darován jen pro život zde na zemi. Vždyť přece úplně samozřejmě stavíme do protikladu na jedné straně přítomnou „časnost“ a na druhé straně budoucí a Boží „věčnost“. Dar času je zvláštní. Je v jistém smyslu božský, protože je těsně spojen s plynutím samého života, jehož začátek a konec může stanovit pouze Bůh, jeho tvůrce a dárce.

Abychom předešli unáhlenému podezírání, nebo dokonce obviňování Stvořitele z nespravedlnosti, že každému vyměřuje život jinak, musíme se nechat z Bible poučit, že existuje dvojí pojem času. Řecké slovo *chronos*, které se nám objevuje například v „chronických“ nemocech, vyjadřuje mechanické plynutí času minutu za minutou, hodinu za hodinou, rok za rokem. Jako když padají zrnka písku v přesýpacích hodinách. Takovým časem poměřujeme třeba výkonnost stroje. Ale pak je tu *kairos*, což bychom

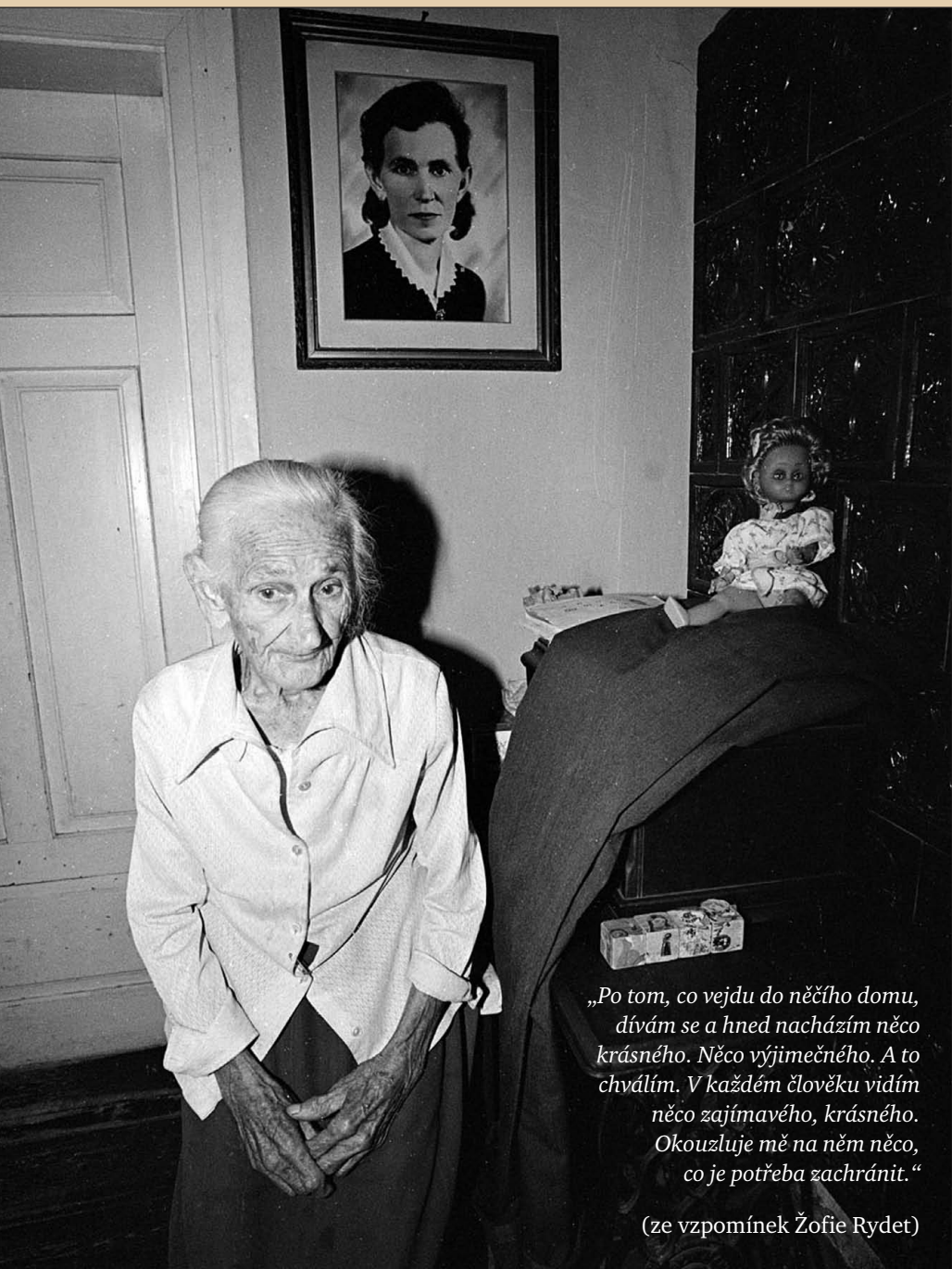
mohli v češtině vyjádřit jako „ten pravý okamžik“. A právě kairos činí z našeho života dobrodružství, dává mu plnost a odstraňuje falešné podezírání Boha, že je k nám smrtelníkům ve vyměřování doby života nespravedlivý. Boží moudrost nás ujišťuje, že „vážené stáří není v délce života, neměří se počtem let.“ Co je tedy skutečnou mírou plného života? „Rozvaha – to jsou pro lidi šediny, pokročilý věk – toť život bez poskvrny.“ Tímto způsobem se moudrý člověk „brzo zdokonalil a vyplnil mnohá léta“ (Mdr 4,8–9.13).

Kdosi uvedl velmi přílehlavý obraz toho dvojího přístupu k času. Člověk se buď podobá koni, který s klapkami na očích celé hodiny tahá za sebou pluh. To je chronos. Nebo se může vznášet jako jestřáb, který čeká na vhodný okamžik, kdy se objeví kořist. Pak se střemhlav snese, kořist uchvátí a má zajištěn život na další dny. To je čas jako kairos, vhodná chvíle.

S tímto časem se počítá při přicházení Božího království do tohoto světa. Ježíš kázal: „Naplnil se čas (kairos)...“ (Mk 1,14).

Jaká je naše odpověď? „Obrátte se a věřte...“ (Mk 1,15). Obrácení spočívá v tom, že se naučíme žít pro okamžiky Božího navštívení. To nás učí pokoře. Pokorně čekat, až přijde Boží pozvání, a pak všeho nechat, s důvěrou „prodat“ všechny své zájmy, cíle a plány, a získat to jediné pole s pokladem (srov. Mt 13,44). Učí nás pokoře, abychom se nedomnívali, že můžeme budovat své velké plány. Matka Tereza z Kalkaty často říkala: „My nemůžeme dělat veliké věci. My můžeme dělat jen malé věci s velkou láskou.“ Můžeme a máme následovat pokoru Ježíšovu, s níž rozlámal eucharistický chléb – svoje tělo vydané za naši spásu, a v každém jeho kousku se dal a dává dodnes svým učedníkům.

Velikost Božího království budujeme z vteřin, minut a hodin svého života, který synchronizujeme s Božím plánem, s Boží vůlí. V tomto smyslu učí i současný papež František, že „čas je nadřazen prostoru.“ Znamená to mimo jiné i to, že nezáleží na tom, kde právě jsme, ale jak přítomný okamžik proměníme v „plnost času“, v plnost Kristovu. To je skutečné vykoupení času. ■

„Po tom, co vejdu do něčího domu,
dívám se a hned nacházím něco
krásného. Něco výjimečného. A to
chválím. V každém člověku vidím
něco zajímavého, krásného.
Okouzluje mě na něm něco,
co je potřeba zachránit.“

(ze vzpomínek Žofie Rydet)

POKORA A ČAS

■ PAVEL VOJTĚCH KOHUT OCD

„Mám toho tolik, že na modlitbu už opravdu nemám čas!“ Kolikrát jsme něco podobného tvrdili druhým nebo dokonce namlouvali sobě samým, a přitom jsme někde v koutku duše tušili, že to není pravda. Vždyť na to, co je pro nás opravdu důležité nebo co nás přitahuje, si vždycky alespoň chvílku najdeme! A pak: K čemu nám bude to všechno, co nás tolik zaměstnává nebo přitahuje? Je to snad tak důležité, abychom tomu museli dát přednost před modlitbou?

Ve střední Africe se lidem o mnoha velmi užitečných věcech (které nám – mimo jiné – šetří spoustu času!) ani nezdá, a přece mi nepřipadá, že by trpěli nedostatkem času jako my. Problém bude tedy nejspíš někde jinde...

Zřejmě v tom, jak s časem nakládáme, a pokud máme jít až ke kořenu věci, je třeba uznat, že ve skutečnosti jsme problém my sami: To, kdo jsme, kam směřujeme, oč usilujeme, čemu se bráníme. Jinými slovy: Jádro nesnáze je v tom, zda si rozumíme, zda rozumíme světu okolo nás, zda chápeme, co je v životě opravdu podstatné, a zda se podle toho všeho pak také chováme.

KDO A KDY JE POKORNÝ

Právem však můžeme namítnout: Kdo zná doopravdy sám sebe? Jeden si nalhává, že je na tom lépe, než ve skutečnosti je, jiný se podceňuje, aby od sebe nemusel nic vyžadovat. Ale jak říká náš Pán: „Pravda vás osvobodí.“ (Jan 8,32b) A svatá Terezie mu v podstatě přizvukuje, když píše, že „pokora znamená kráčet v pravdě“. (Vnitřní hrad 6,10,7)

Znat tedy pravdu o sobě samém znamená být opravdu pokorný, a opravdu pokorný člověk snáze odhalí význam času a toho, jak a čím jej vyplnit. Mezi pokorou a časem

tedy existuje vztah. Nemyslím, že je třeba jej považovat za jediný, ba ani za ten nejdůležitější. Jisté je, že pokud chceme vyřešit svůj problém s časem, úsilí o skutečnou pokoru nám v tom jistě pomůže.

Musí jít ovšem o skutečnou pokoru, ne jen zdánlivou, falešnou, nebo – jak se lidově říká – hrbatou! Vždyť nejde o to uměle se ponížovat: namlouvat druhým nebo sobě samým, že jsme méně, než zač se uvnitř pokládáme a jak nás zvenčí posuzují ostatní. Jasnou známkou, že je naše pokora falešná, bude už jen to, že když nás někdo chválí, vehementně tuto chválu odmítáme, jakkoli nás uvnitř každé takové gesto docenění hřeje. S podobnou výmluvností svědčí o falešné pokoře i to, když se uvnitř vztekáme nebo rmoutíme, když si nás nikdo nevšímá nebo když nás nepozvedne z nižšího místa, jakkoli jsme se na ně možná my sami „z pokory“ posadili!

Skutečně pokorný člověk dokáže uznat i své dary a to dobré, co vykonal. Zároveň však ví, že jeho dary jsou od Pána, a proto se nemá proč vyvyšovat (srov. 1Kor 4,7), nýbrž obracet lidskou chválu k Bohu Dárci a uspokojení zakoušet jednoduše z toho, že jsme jeho talenty ze strachu nezakopali do země (srov. Mt 25,18) ani nenechali v šátku (srov. Lk 19,20).

„Vše, co se stane až do konce světa, není vlastně nic víc než rozšíření a rozvinutí toho, co se stalo ten den, kdy zbité tělo Ukřižovaného Pána bylo mocí Ducha vzkříšeno a stalo se pramenem Ducha pro všechno lidstvo. Křesťané vědí, že není třeba čekat na jiný čas spásy, protože at bude svět trvat jakkoli dlouho, žijeme už v posledním čase. Nejen církev, ale sám kosmos a dějiny jsou bez přestání pod vládou oslaveného Krista. Tato životní síla pohání stvoření „sténající v porodních bolestech až posud“ (Řím 8, 22) k cíli svého plného vykoupení. Lidstvo může mít jen jemnou intuici o tomto procesu, ale křesťané mají klíč a jistotu.“

(Jan Pavel II., Dies Domini 75)

Foto: Z. Rydet / převzato: www.zofriarydet.com

Zároveň si je pokorný člověk vědom toho, že sám ze sebe má jen hřích, a i tehdy, když se mu v duchovním životě daří, připisuje to – zcela po právu – Boží milosti. A když ho někdo chválí, nejenže se snaží chválu dotyčné osoby nasměrovat k Bohu, ale zároveň se těší z toho, že jeho vlastní hříchy zůstávají skryty a neodrazují ani nepohoršují. Pomýšlení na vlastní křehkost jej přitom spolehlivě chrání před ješitností a pýchou.

VZÁCNÝ, ALE POMÍJIVÝ DAR

Právě tento postoj před Bohem vede pokorného člověka rovněž ke správnému hodnocení věcí, takže si je vědom je-

jich skutečné hodnoty, nebo ji přinejmenším tuší. Je učenlivý k Božímu vedení, otevírá se vnuknutím Ducha Svatého, a pouští se tak do aktivit (nebo se jich naopak zříká!) ne na základě vlastního ocenění, nýbrž poznání, jehož se mu od Boha dostává. Samozřejmě, že přitom používá i své rozumové schopnosti, jelikož však ví, jak snadno se náš rozum nechává svést touhami po příjemném nebo snahou vyhnout se těžkému, vyprošuje si pro své rozumové zhodnocení osvětlení shůry.

Proto dochází k nutnému závěru, že čas je sice vzácný, ale také pomíjivý dar, a proto je třeba s ním nakládat velmi zod-

povědně, zároveň však s vědomím, že jeho hodnota je velmi relativní. Ten, kdo je pokorný, si tak rozhodně nedovolí časem plýtvat, ztrácet jej na nesmyslné nebo bezvýznamné věci. Ovšem pozor! Ne vždy je ztrátou času něco, co se tak tváří: Když si s někým hodinu jen tak povídáme, bude to jistě vypadat jako mrhání Božím časem. Pokud se však (mnohdy i bezprostředně v danou chvíli!) rozhodneme „ztrácet čas“ z lásky k tomu druhému, a povídáme si s ním o banalitách ne proto, že se nudíme nebo jednoduše „zapomeneme“, ale abychom mu byli nablízku, pak je ona hodina velmi dobře vynaložena a jistě přinese své plody.

Pokorného člověka však těžko přimějete k zahálce a nicnedělání. Jistěže bude i odpočívat, jednak proto, že ví, kdo je skutečným spasitelem světa, jednak proto, že si už vyzkoušel, jak dokáže regenerovaný organismus v krátké době vykonat víc a lépe.

To nejdůležitější však zmiňme až nakonec: Dokonce i tehdy, když si pokorný člověk uvědomí, že v danou chvíli ztratil čas zbytečně, že se špatně rozhodl, nebo že ještě nějakým jiným způsobem promrhal část tohoto vzácného daru, nebude se trápit. Ví totiž, že i kdyby se rmoutil sebevíc, ztracený čas tím nezíská, ale hlavně zná Božím milosrdenství, které obejmě i tuto jeho ubohost a neschopnost dobře využívat svěřených chvil. A možná právě proto, že je takto pokorný před Bohem, nakonec tento ztracený čas naplní a zúročí Bůh sám: vyrovná dluh, který vznikl lidskou slabostí, a co původně bylo ztrátou, se stane ziskem.

SCHOPNOST MOUDŘE SE ROZHODNOUT

Zde však bude užitečné upřesnit jednu věc: Mohlo by nám připadat, že každý z nás dostal od Boha konkrétní sumu času

k dispozici a konkrétní úkoly, a on jako náš šéf čeká, až mu na stůl položíme složky s výsledky, aby nás za ně odměnil věčnou blažeností...

Víme však, že Bůh není zaměstnavatel, který od nás čeká výkon, nýbrž náš dobrý Otec, takže s darem času, který nám nabízí, je tomu docela jinak! Předně, náš čas není vyměřen od první až do poslední sekundy, v níž Bůh stiskne stopky a náš život bude ukončen. Je to dar, který dostáváme, abychom s ním moudře nakládali, jak po stránce přirozené, tak z hlediska nadpřirozeného. Neplatí tu, samozřejmě, jednoduchá přímá úměra: čím moudřejší nakládání se životem, tím delší život. Právem však můžeme předpokládat, že bude přinejmenším plnější.

A za druhé, Bůh od nás neočekává přesné uskutečnění zcela konkrétních záměrů. Dává nám možnost volby a uplatnění naší tvořivosti. Spíše než ke konkrétním činům nás chce postupně dovést k určité podobě svatosti, chce nás zformovat podle své představy, jíž odpovídají také dary, které dostáváme. Proto potřebujeme ve svém životě rozlišovat nejen mezi Boží vůlí a našimi touhami, nýbrž i to, jakým způsobem a v jaké podobě uskutečnit to, co už jsme rozlišili jako Boží záměr.

A také v těchto ohledech bývá pokorný člověk rovněž moudrý: Může se totiž rozhodnout jak pro asketický život na poušti, tak pro hlásání evangelia hříšníkům, a v obou případech půjde o správnou volbu, neboť „moudrost je ospravedlněna svými skutky“ (Mt 11,19c).

Vyprošujme si tedy růst v pokoře, neboť s její pomocí budeme umět rovněž lépe nakládat s vzácným a zároveň pomíjivým darem času, který nám Bůh dává, abychom vedeni jeho Duchem dotvořili obraz Boží v nás. ■

- Nejznámějším dílem Žofie Rydet je „Sociologický zápis“, který začala tvořit, když jí bylo 67 let. V letech 1978–1990 nafotila několik desítek tisíc fotografií. Původně chtěla ukázat člověka jen v kontextu celého prostředí, jako část většího celku. Rychle si ale uvědomila, že právě člověk je nejpodstatnějším prvkem toho malého světa, který si sám vytvořil. Předměty vypráví o člověku a ona chtěla hledat pravdu o člověku a jeho svět zastavit v čase. Říkala, že to má být „balzamování času“.

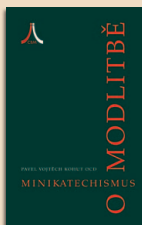
Umění upamatovat se

Když nás jeden římský rabín zasvěcoval do židovské spirituality, řekl nám: „Zatímco ostatní národy mají památníky (monumenty), židovský národ má chvíle (momenty).“ Co tím měl na mysli?

Od pradávna bylo běžným zvykem, že když někdo zvítězil v důležité bitvě, na daném místě vztyčil památník, který měl lidem danou událost připomínat. Izrael se naproti tomu naučil připomínat si důležité události dějin spásy v modlitbě, jednak tím, že vybízel sám sebe k tomu, aby „se rozpomenul“ na to či ono, ale ještě častěji začal „připomínat“ Bohu, co kdy v minulosti pro svůj lid učinil. Jaký smysl však má říkat Hospodinu: „Rozpomeň se na své velké skutky“? Copak Bůh zapomíná?

Ne, smyslem připomínání je posílit vlastní důvěru v toho, kdo může dnes zasáhnout stejně jako kdysi, a vyjádřit toto přesvědčení před Bohem. Židé se tak naučili věřit, že „upamatovat se“ či „připomenout si“ (hebrejsky zákar) znamená „zpřítomnit“ bývalé události, jakoby je přenést v čase do současnosti.

Když Ježíš vybízí své učedníky, aby eucharistii konali „na jeho památku“ (Lk 22,19; 1Kor 11,23–26), vede je k tomu, aby se i oni naučili upamatovávat, tj. zpřítomňovat Boží spásné činy. To je logika všech křesťanských svátostí, podobně bychom se však měli učit upamatovávat i na události našich osobních dějin spásy.

Úryvek z knížky

ThLic. Pavla Vojtěcha Kohuta, ThDr.

„Minikatechismus o modlitbě“

64 str., 130 x 200 mm.

Vydalo Centrum Božího
milosrdenství ve Slavkovicích,
L. P. 2017.

Cena není stanovena – dobrovolný dar na účet projektu „Kniha milosrdenství“

(účet č.: 43 – 422 136 0227/0100).

Knižku si můžete objednat

na tel. 566 502 850, 774 752 731

email: objednavky@apostol.cz

DIES DOMINI

Alexandr Solženicyn, ruský spisovatel a disident, jednou vyprávěl: „Je to už víc než půl století, ještě jsem byl dítě, kdy jsem z úst mnoha starších lidí slyšel toto vysvětlení obrovských katastrof, které postihly Rusko: „Lidé zapomněli na Boha, proto k tomu všemu došlo.“ Od té doby uplynulo přes padesát let, ale kdyby mě dnes někdo požádal, abych co nejpřesněji formuloval hlavní příčinu té ničivé revoluce, která pohltila nějakých šedesát miliónů našich lidí, nemohl bych zvolit výstižnější formulaci.“

Alexandr Solženicyn zemřel v roce 2008. Během padesáti let, o kterých píše, zpracoval dějiny revoluce, přečetl stovky knih, shromáždil stovky osobních svědectví a napsal osm svazků ve snaze napomoci v odklizení trosek, které po revoluci zbyly. Přesto – a možná právě proto – se ztotožňuje s názorem, který hlavní příčinu všech neštěstí, která nastartovala bolševická revoluce, vidí ne na společenské nebo politické úrovni, ale právě duchovní: lidé zapomněli na Boha.

I my, dnes, v kontextu dění a proměn ve světě, se ptajme, zda na Boha nezapomínáme. A zároveň se zkusme zamyslet, co nám (a v nás) pomáhá udržovat tuto požehnanou paměť na Boha a Boží díla. Určitě, základní je věnovat svůj čas Bohu.

JAN PAVEL II. – DIES DOMINI

31. května 2018 uplyne 20 let od publikace apoštolského listu „Dies Domini“ Jana Pavla II. Svatý otec celý tento list věnoval slavení neděle. „Dies Domini“ (latinsky:

NEBOJTE SE DÁT
SVŮJ ČAS KRISTU!
ANO, OTEVŘEME
SVŮJ ČAS KRISTU.“

(JAN PAVEL II.)

Foto: Z. Rydet

Den Páně) je název a zároveň rámec úvahy Svatého otce nad významem neděle pro duchovní život člověka a církve. Už v úvodu zdůrazňuje, že neděle je „opěrný bod dějin“ a že „den Páně je pán dnů“ (srov. DD 2). Připomíná, že tento den „je pro křesťany ustanovený nejen ke značení posloupnosti času, ale k odhalení hlubšího smyslu času“ (srov. DD 2). A upozorňuje, že „když neděle ztrácí svůj základní smysl a stává se spíše pouhou součástí „víkendu“, může se stát, že lidé zůstanou uzamčeni uvnitř tak omezeného horizontu, že už nebudou s to vidět „nebesa“. A tak i když jsou připraveni slavit, ve skutečnosti toho nejsou schopni.“ (srov. DD 4)

Je zajímavé, že už před 20 lety Jan Pavel II. vyzýval k tomu, co se dnes zdá tak aktuální: „Neděle je den, který je v samém srdci

křesťanského života. Od počátku svého pontifikátu jsem nepřestal opakovat: „Nebojte se! Otevřete, otevřete více dveře Kristu!“ Stejným způsobem chci dnes silně naléhat na každého, aby znovu objevil neděli: **Nebojte se dát svůj čas Kristu! Ano, otevřeme svůj čas Kristu.**“ (srov. DD 7)

Svůj list Jan Pavel II. rozdělil do pěti kapitol. V první kapitole (Dies Domini – Den Páně) vychází od Stvořitelova díla a upozorňuje, že kniha Genesis nám dává nejen příklad práce, ale také odpočinku. „Odpočinek tak nabývá posvátnou hodnotu: věřící jsou voláni nejen k tomu, aby si odpočinuli, jako Bůh odpočinul, ale k tomu, **aby odpočinuli v Pánu.**“ (srov. DD 16) Svatý otec tu navazuje na spojení mezi nedělí a šabatovým odpočinkem a na slova Řehoře Velikého: „Pro nás je pravým šabatem **osoba našeho Vykupitele.**“ (srov. DD 18).

Druhá kapitola (Dies Christi – Den Krista) se soustřeďuje na osobu Ježíše Krista a význam jeho vykupitelského díla, které je novým stvořením a začátkem, zviditelňujícím se ve vzkříšení. Neděle je den víry. „Slyšením slova a přijímáním Těla Páně pokřtění rozjímají Vzkříšeného Ježíše přítomného ve „svatých znameních“ a vyznávají s apoštolem Tomášem „Můj Pán a můj Bůh!“ (srov. DD 29) Svatý otec naznačuje, že slavení neděle je nezbytné k udržování křesťanské identity. Bez slavení neděle může být křesťanské „kdo jsme“ přesměřováno od radostného vyznání víry a jistoty své totožnosti k nejistému postoji plnému otázek a pochybností, kdo jsme v dnešním světě a jaký smysl má naše víra a my.

Třetí kapitola (Dies Ecclesiae – Den církve) soustřeďuje naši pozornost na společné slavení nedělní eucharistie. Eucharistii Jan Pavel II. ukazuje jako oslavu „živé přítomnosti Vzkříšeného Pána uprostřed jeho

lidu.“ (srov. DD 31) Ke správnému prožívání a hlásání této přítomnosti nestačí, „aby se Kristovi učedníci jednotlivě modlili“, ale aby se scházeli společně. V bodu 33 svého listu Jan Pavel II. krásně vysvětluje, co se dokonává každou neděli během mše svaté. Je to zkušenost velikonočního večera, kdy se učedníkům, když byli spolu, ukázal Vzkříšený Pán. Zkušenost popsaná

ve Svatém písmu, že Pán po týdnu zase přichází mezi učedníky, napovídá určitou praxi křesťanského života scházet se každý týden ke společnému setkání s Kristem. Těsné propojení eucharistie s příchodem Krista je také vidět v příběhu učedníků z Emauz, kteří poznali Pána při lámání chleba. Svatý otec cituje Katechismus katolické církve, který nám připomíná propojení našeho života se životem Ježíše Krista skrze eucharistii: „V eucharistii se Kristova oběť také stává obětí údů jeho Těla. Život věřících, jejich chvála, utrpení, modlitba a práce jsou spojeny s Kristovou chválou, utrpením, prací i s jeho bezvýhradnou obětí, a tím nabývají novou hodnotu.“ (KKC 1368). Z toho vyplývá význam slavení neděle pro člověka. Jan Pavel II. cituje proto text křesťanů z třetího století (Didascalía): „O dni Páně všeho nechte a pilně pobězte do vašeho shromáždění, protože to je vaše chvála Bohu. Jakou omluvu dají Bohu ti, kdo se o dni Páně neshromáždí, aby slyšeli slovo života a přijali božský pokrm, který přetrvá věčně?“ (srov. DD 46) Následně Jan Pavel II. probírá, jak se vyvíjelo slavení neděle během dějin. Vysvětluje, proč (vlažnost a nedbalost některých) nakonec církev musela

učinít povinnost účasti na nedělní mši sv. výslovnou pro ty, kdo se mohou zúčastnit a nejsou ze zdravotních nebo jiných důvodů toho neschopni. Pro ně může být drahocennou pomocí mše svatá v rozhlase nebo televizi do doby, než se budou moci mše svaté zúčastnit ve společenství věřících.

Čtvrtá kapitola (Dies hominis – Den člověka) připomíná, že neděle je také den pro

radost a odpočinek člověka. Stálo by za to se v tomto kontextu zamyslet nad vzájemným propojením neděle a radosti: nevyrůstá radost také ze správného slavení neděle? O neděli Svatý otec píše, že je to ozvěna prvního setkání se Vzkříšeným, a proto je „nesmazatelně označená radostí.“ Tuto radost dává Kristus své církvi skrze dar Ducha. Radost je právě jedním z plodů Ducha. (srov. DD 56). Neděle je takto naplněním šabatu. „V den Páně, který Starý zákon spojuje s dílem stvoření a exodem, je

křesťan povolán, aby zvěstoval nové stvoření a novou smlouvu přinesenou ve velikonočním tajemství Krista“ (srov. DD 59). Neděle tak není náhradou šabatu, ale jeho naplněním. To, co Kristus učinil, učinil pro člověka. Neděle je také pro člověka – protože ji člověk potřebuje. V neděli se zvláštním způsobem spojuje prostředek k dosažení cíle lidského života se samotným cílem. Důležitým prvkem neděle je odpočinek. Jan Pavel II. ale upozorňuje, že odpočinek může degenerovat v prázdnotu a nudu. Aby to tak nebylo, musí nabídnout duchovní obohacení, větší svobodu, příležitost pro rozjímání a bratrské společenství (srov. DD 68). Odpočívat by měl celý člověk.

*Apoštolský list Jana Pavla II.
O svěcení dne Páně
ze dne 31. května 1998
(Vydalo nakl. Zvon, 1999)*

V poslední kapitole (Dies dierum – Den dnů) se Svátý otec zabývá otázkou času. **Neděle je odhalením smyslu času.** „V křesťanské víře má čas rozhodující význam. V časových hranicích byl stvořen svět, v čase se odvíjejí dějiny spásy, které dosahují svého vrcholu v „plnosti času“ ve Vtělení a svého cíle ve slavném návratu Syna Božího na konci časů. V Ježíši Kristu, Vtěleném Slovu, se čas stává jakousi dimenzí Boha, který je sám o sobě věčný.“ (srov. DD 74) Jan Pavel II. u toho připomíná, že Kristovo vtělení a zmrtvýchvstání objímají každý rok, každý den a každý okamžik.

V závěru svého listu Svátý otec správně slavenou neděli označuje za „duši ostatních dní“. Zajímavě také končí svůj list. Je to totiž v roce 1998, blíží se jubileum roku 2000. Papež vnímá, že bude toto jubileum důležité a bohaté, ale zároveň připomíná: „ale tento rok a tato zvláštní doba pomine, když pohlédneme k dalším jubileím a slavnostem. Ovšem neděle jako každotýdenní „slavnost“ bude pokračovat a utvářet čas putování církve až k té neděli, která nepozná soumraku“ (srov. DD 87)

ABRAHAM HESCHEL – ŠABAT

Naše úvahy o čase a slavení Boží přítomnosti může také obohatit několik myšlenek Abrahama Heschela. Tento židovský rabín ve své knížce „Šabat“ zajímavě vysvětluje, jak židé vnímají čas: „Bible se stará víc o čas než o prostor. Vidí svět skrze čas. Víc pozornosti věnuje generacím a událostem než zemím a věcem.“ Proto také podle Heschela „nejvyšším cílem duchovního života není shromážďovat bohatství informací, ale obracet se ke svatým okamžikům. Např. v náboženské zkušenosti se člověku nenabízí nějaká věc, ale duchovní přítomnost. V duši zůstává spíše chvíle toho zážitku, než místo, kde se to stalo.“ Heschel prezentuje judaismus jako

náboženství, které má za cíl posvěcovat čas. „Když začaly dějiny světa, ve světě existovala jenom jedna svatost – svatost v čase. Když mělo být na hoře Sinaj prohlášeno Boží slovo, zazněla také výzva ke svatosti v člověku: „Budeš pro mě svatým lidem.“ Teprve potom, když lidé podlehli pokušení uctívat věci (zlaté tele), bylo nakázáno postavit svatyni – svatost v prostoru. Nejdříve se tedy objevila svatost v čase, potom svatost člověka a na konci svatost v prostoru. Čas byl posvěcen Bohem, prostor a svatyně Mojžíšem. Smyslem šabatu je tedy spíše posvěcení času než prostoru. Šest dnů v týdnu žijeme pod tyranii věcí v prostoru; v den šabatu se snažíme konfrontovat se svatostí v čase. Je to den, kdy jsme povoláni zúčastnit se toho, co je v čase věčné. K obracení od výsledků stvoření k tajemství stvoření. Od stvořeného světa – k stvoření světa.“

Na závěr ještě jeden citát z knihy A. Heschela: „Jeden den v týdnu věnujeme svobodě. Den, kdy nepoužíváme nástroje tak snadno se měnící v ničivé zbraně. Den, kdy zůstáváme sami se sebou. Den odtržení od všednosti a den nezávislosti od vnějších závazků. Den, kdy se přestáváme modlit k bůžkům technické civilizace. Den, kdy nepoužíváme peníze. Den zavěšení zbraní v ekonomickém boji s našimi bližními a silami přírody. Existuje kromě šabatu ještě něco, co dává víc naděje na vývoj člověka?“

NIKOLIV ŘÍJNOVÁ, ALE NEDĚLNÍ REVOLUCE

Potřebujeme znovu objevit smysl času. Jenom to nám zajistí, že nezapomeneme na Boha. Tento smysl času dává totiž jedině Boží přítomnost. Naplnit čas, znamená naplnit tento čas OSOBOU JEŽÍŠE KRISTA. Toto je jediná revoluce, kterou potřebujeme.

ROZTRŽIŠTĚNÉ DUCHOVNO

ROZHOVOR S PETREM VÁŇOU, SOCHAŘEM
PRACUJÍCÍM NA OBNOVĚ MARIÁNSKÉHO SLOUPU V PRAZE

● Říká se, že sochař odstraňuje z kamene jen zbytečné části, ale jak jste vyprávěl o svém sochaření, tak to vypadá, že to není jen tak, ale že to chce také pokoru a čas...

Tento názor, že se odstraňují jen zbytečné části, je odvozen od výroku Michelangela, který řekl, že v každém kameni je ukrytá socha. A z toho potom vyplývá ta úvaha, že stačí jen odebrat ten přebytný materiál. Ale já si myslím, že to je trochu zkratkovité. Je pravda, že v každém kameni může

být ukrytá socha, ale to hlavní, co tu sochu vytvoří, to je právě ten čas. Spojený s obrovským úsilím, aby ta socha byla na konci vidět. A já si myslím, že v tom, že sochař dostane tento čas na sochu, je ta pokora. Protože málokdo dostane čas, aby tu sochu mohl udělat. A teď nemyslím jen fyzický čas, když třeba vytvoření jedné sochy trvá rok a někdo mi třeba i dá peníze, že se můžu věnovat jenom tvorbě této sochy. Myslím také ten čas historický, že právě v tomto bodě dějin jsem zrovna na tom místě, kde

mohu tu sochu tvořit. Sochař totiž nepracuje jenom sám ze sebe. Já jsem si třeba uvědomil, že to, že dělám sochy, je tím, že můj táta pracoval v lomu a přivedl mě k nějakému sochaři. A ten sochař měl zrovna chuť někomu vyprávět. To znamená, že ten čas, kdy já dělám sochu, se spojuje s mnoha lidmi přede mnou, kteří někde na světě žili nebo žijí a kteří mě vlastně k tomu momentu přivedli. A to je ta pokora, protože já nejsem ten, kdo si vydupal ze země, že teď si z toho kamene udělám sochu – to je prostě podstatně delší příběh ve velmi dlouhém čase a teď došlo k tomu, že tu sochu mohu udělat. Naučil jsem se to, někdo vytěžil kámen, někdo mě inspiroval, někdo si tu sochu přál. A když se toto všechno spojí, přijde rok práce a potom nastane krásný čas, kdy se ta socha najednou zviditelní a jakoby začne dýchat a mluvit. Ta myšlenka v tom kamenu ožije a začne mluvit. Ale toto vše je závislé na čase a pokoře.

● Čas a pokoru vyžaduje asi i příběh Mariánského sloupu v Praze. Pracujete pro sdružení Za obnovu Mariánského sloupu, kterým jste byl požádán, abyste připravil na Staroměstské náměstí Mariánský sloup podle toho původního, který byl rozbit 3. listopadu 1918. Z vašich publikací je patrné, že jste se s tímto příběhem velmi silně duchovně spojil a ztotožnil. Vše trvá už skoro 20 let. Kdybyste na začátku věděl to, co víte nyní, šel byste do toho i dnes?

Kdybych byl na začátku a věděl, co vím dnes, tak bych do toho spěchal ještě rychleji. Všechny zážitky spojené s tímto příběhem byly určující nejenom pro můj sochařský život, ale i pro můj život duchovní, protože to bylo opravdu mnoho zázračných chvil. Myslím si, že Mariánský sloup je krásný příběh pro každého. Je to krásný duchovní symbol, který byl vytesán do kamene. A tento kámen někdo zničil. A to je velká škoda, protože ten, kdo vytesal tento symbol

*Povalený sloup Panny Marie Vítězné
na Staroměstském náměstí, 3. listopadu 1918*

O sochaři se říká, že by za něj měla mluvit socha.

do kamene, to udělal opravdu krásně. Takže mariánský sloup má mnoho rozměrů. Za prvé je to duchovní symbol, skrze který lze pronikat do křesťanské spirituality. Za druhé jde o umělecké dílo působivé kompozicí a zpracováním. To bylo pro můj sochařský život velmi důležité. Na tuto Bendlovu kompozici jsem potom navazoval, když jsem dělal některé své vlastní sochy. Ale tento sloup má ještě další rozměry. Jde o velice oslovující příběh toho, že ta socha vznikla, byla rozbita a lidé ji chtějí znovu vytvořit. Právě proto, že jde o tak silný symbol. Kdy se sloup postaví, to vůbec nevím, ale jsem šťastný, že se toho mohu účastnit. Kdybych to vše ve svém životě nezažil, byl by mnohem chudší.

● **Když jste popisoval sochu Panny Marie, upozorňoval jste na důležité vertikály. Vnímáte je také na duchovní úrovni? Jako by odstraněním této sochy došlo k jakémusi „přerušení“ duchovní vertikály mezi českou zemí a nebem?**

Myslím, že ano. Protože existuje velmi silný příběh Palladia země české. Je to

malý reliéf Panny Marie, který s Cyrilem a Metodějem doputoval ze Soluně až do krajiny, kde dnes já žiji. Myslím tím Tetín, kde žila svatá Ludmila, babička sv. Václava. Ona to Palladium dala sv. Václavovi. A potom tento malý sochařský příběh, tento malý reliéf, prochází českými dějinami. A je takovým zrcadlem usilování lidí a jejich spirituality. Mariánský sloup byl postaven na památku toho, že se Praha ubránila Švédům. A byl u toho také malý obrázek Panny Marie, který zpodobňoval Palladium. Před ním se lidé modlili za záchranu Prahy, a proto potom jako poděkování za ochranu vznikl právě mariánský sloup. Na Staroměstském náměstí, kde byl Mariánský sloup postaven, byl totiž také pranýř, na který kdysi, po dobytí Prahy v roce 1632, bylo Palladium saskými vojáky na potupu přibito. Takže toto místo je velmi důležité a symbolické. Jiří Bendl zdůrazňuje právě ty vertikály, ty dlouhé linie, které zezdola procházejí sochou a skrze pohled této sochy pokračují dál nahoru. Je to jen kus kamene, ale znázorňuje duchovní směřování. Dnes dostává tento příběh další impuls, možná v této době nejsilnější. V tomto místě by totiž mohlo dojít k usmíření různých názorů na víru a mohly by tam vedle sebe žít různé symboly. Pak by obnova sloupu posloužila úžasné věci. Protože to nejsilnější, co lidé z víry znají – ať jsou to katolíci nebo evangelíci – to je modlitba „Otče náš“. A tam se přece hovoří o tom, že lidé přijímají odpuštění navzájem. Kdyby tedy došlo k usmíření, pak by bylo možné říct, že stržení sloupu bylo k něčemu dobré, když by byl obnoven za cenu takového smíření. Myslím si, že je to nadějně, protože to napětí, které bylo mezi lidmi a které oni jaksi hodili na ten sloup, a ten sloup to přijal, to napětí už dnes není takové, hodně věcí odeznělo, už nejsou tak bolestivé...

● Smíření je plod duchovního života a určitě má velký význam pro každého člověka a každý národ. Chtěl bych se tady ale zmínit o kresbě Karla Škréty, který v roce 1661 označil Mariánský sloup v Praze za duchovní střed Evropy. Možná je tato kresba tak trochu proctvím, že nejen český národ, ale celá Evropa bude potřebovat nový začátek – obnovit tu „vertikálu“ duchovního směřování k Bohu a k člověku. Možná má Mariánský sloup jako symbol význam nejen pro český národ. Když jste plánovali, že sokly pod sloup nebudou jen z území ČR, byla to náhoda, nebo jste tím také něco sledovali?

To je právě zajímavé. Ono se to vyvíjelo samo. Proto vidím ten příběh jako mnoho-významový. My jsme hledali nový kámen, protože ten původní už není. Hledali jsme

Petr Váňa

*A potom nastane krásný čas,
kdy se ta socha najednou zviditelní
a jakoby začne dýchat ...*

nějaký vhodný a začali pracovat z božanovského pískovce. Také proto, že jsem si říkal, je to náš duchovní prostor, a děláme to tedy z našeho kamene. A najednou ten náš prostor jakoby nestačil. Najednou jsme potřebovali šest metrů dlouhý blok, který jsme chtěli darovat my, kameníci, tomu Mariánskému sloupu. Ale šest metrů dlouhý kámen jsme u nás v Čechách nemohli sehnat. Ptali jsme se v okolí, ptali se v Evropě a najednou jsme zjistili, že je to problém. A nakonec to dopadlo tak, že ten kámen je z Indie. A v tu chvíli mě napadla ta myšlenka, že ten příběh je víc než jen český, že je podstatně širší. Ten sloup je přece ze tří druhů kamene: z indického, italského a českého. Podstavec je z českého, střední část z italského kamene a horní z indického. Čechy, Evropa, svět. A potom úplně nahoře je zase socha z českého kamene. Nikdo to opravdu neplánoval, ale teď v tom vidím krásnou a hlubokou symboliku, která hraje obrovskou roli,

ale která je nám také teprve dávána. A to se mi moc líbí. Já se toho totiž zúčastňuji, já to nerežírují a nejsem ten, kdo by tloukl do stolu, že to musí být tak a tak. Já prostě hledám, co mám dělat. A vnímám, že existuje evidentní vedení toho příběhu. Že někdo nás vede za ruku. Proto se nebojím a vše vnímám jako obrovské obohacení. Proto o tom vyprávím, i když jsem sochař a o sochaři se říká, že by za něj měla mluvit socha. Ale já přesto chci vyprávět o samotném příběhu, jak jsme to dělali, protože tento příběh je velmi zajímavý.

● **Když jste mluvil o smíření, které by mohlo být spojeno s obnovením Mariánského sloupu, zmínil jste se o soše čtvrtého anděla. Můžete připomenout, oč se vlastně jedná?**

U podstavu Mariánského sloupu jsou schody, potom sokly a nad nimi sochy čtyř andělů, kteří tvoří takový plastický věnec, ze kterého vyrůstá ten sloup, na kterém je nahoře socha Panny Marie. U některých pozdějších mariánských sloupů jsou místo andělů jiné sochy, třeba světců, u jiných dokonce kamenné vázy. Jsou to čtyři místa v rozích, kde jsou ty čtyři sochy. A já si myslím, že není nutné, aby tam byly všechny sochy stejné jako původní, že je možné jednu sochu změnit. Protože pro jednu z nich není předloha pro kopii. Byla natolik rozbitá, že kopii z ní nelze udělat. Takže stejně se musí vymodelovat nový anděl, který tam bude. A já si myslím, že ta socha čtvrtého anděla, která by vznikla, by mohla nést myšlenku toho současného příběhu – myšlenku smíření. A jelikož všichni andělé byli klečící, představoval bych si tu sochu tak, že by to byl klečící anděl, který by držel v rukou kartuši s nápisem, „smíření“. Krásně by tak zapadl mezi ostatní sochy a zároveň by to byl odkaz dnešní současnosti.

● **Když jsem četl vaše články o Mariánském sloupu, často se tam objevovalo slovo „naděje“. Psal jste, že ten sloup bude postaven „z naděje“?**

Když jsem dělal obličej sochy Panny Marie na Mariánský sloup, tak jsem byl v časové tísní. Měl jsem jen čtyři dny na to, vysekat hlavu dle originálu původní sochy. Ale když jsem uslyšel, že se za to lidé modlí, tak jsem začal sekat a sekat, a to byl zvláštní čas, protože ten obličej jsem vysekal za čtyři hodiny. A když jsem dělal ten obličej, slyšel jsem něco, co jsem si zapsal, co jsem potom napsal v dopise Janu Pavlu II. a obdržel od něj pozhledování. Já vám to teď přečtu: Bože, ty dáváš myšlenky. Dnes, ve dvě hodiny odpoledne, při práci na soše Panny Marie, zažil jsem tu jednoduchou, krásnou událost, když jsi řekl: „Postavte sloup. Postavte jej z naděje. Postavte jej jako sloup Panny Marie, mé Matky. Postavte jej zadarmo. Každý ať pracuje bez odměny, s nadějí, se štěstím v srdci. Pracujte na místě, kde má být. Každý, kdo má vůli pracovat, ať může pracovat. Nežijte a nepracujte za něco, ale pro naději ve smíření.“

● **Kromě modlitby, jakým dalším způsobem může dnes někdo podpořit myšlenku obnovy Mariánského sloupu?**

Myšlenku obnovy mariánského sloupu můžete podpořit nejen modlitbou, ale i tím, že o něm budete vyprávět. Můžete finančně přispět do sbírky, kterou pořádá Spolek pro obnovu Mariánského sloupu. A až bude vydáno stavební povolení, můžete přijít pomoci stavět na Staroměstské náměstí v Praze.

Prosme tedy za to v modlitbě a věrme, že na Staroměstském náměstí v Praze jednou znovu uvidíme Mariánský sloup. Moc vám děkuji za rozhovor.

Přip. P. Wojciech Zubkowicz SAC

PETR VÁŇA vstoupil do sochařského ateliéru ve třinácti letech. Nejdříve jako žák sochaře Jiřího Saiferta a potom sochaře Jindřicha Severy. Studoval obor sochařství na střední umělecko-průmyslové škole kamenické v Hořicích. Roku 1984 byl přijat na Akademii výtvarných umění v Praze a v roce 1990 diplomoval v ateliéru Stanislava Kolíbala.

Zabývá se sochařskou tvorbou při obnově sakrálních staveb, volnou tvorbou, restaurováním uměleckých památek a dalšími projekty. Realizoval řadu kopií barokních soch (sousoší Vzkříšení Krista v pražské Loretě, čtyři sochy evangelistů na průčelí kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze). Od roku 1997 pracuje na obnově Mariánského sloupu pro Prahu.

Jeho sochy jsou realizovány v Berlíně, Hannoveru, Římě, Vitorchianu a na mnoha místech České republiky. Vytvořil mnoho kamenných oltářů v Praze, Zábřehu na Moravě, Hustopečích, Berouně, Černošicích, Staré Boleslavi, Poličanech, Olomouci, Nezabudicích, Mladých Bukách, Drozdově, Karlštejně,

na Budči. Zúčastnil se několika sympozií. Je organizátorem Sochařského sympozia Cesta mramoru v Dobřichovicích. Jeho další zajímavé projekty jsou například: Mezinárodní sochařská skupina Five sculptors nebo projekt Jižní ateliér.

Mezi jeho poslední díla a projekty patří i Socha pod vodou – Setkání svatého Jana Nepomuckého s Andělem, kterou v roce 2012 potápěči Willyteamu usadili na dno Slapské přehrady, 40 metrů pod vodní hladinou. Bronzový odlitek se stal součástí mramorové fontány v Římě v koleji sv. Jana Nepomuckého. Pro město Moutnice vytvořil Petr Váňa v roce 2013 z řeckého mramoru tři metry vysoké sousoší v podobě brány, kterou lze procházet a kterou tvoří postavy dvou mužů, Cyrila a Metoděje. Jeho sochy a obrazy jsou v mnoha soukromých sbírkách. V roce 2016 převzal

ocenění České biskupské konference, řád Svatého Cyrila a Metoděje za přínos ke křesťanskému umění a snahu o obnovení Mariánského sloupu.

Více informací můžete najít na:
petrvana.info

ZE VZPOMÍNEK ŽOFIE RYDET

Všude byli nejsrdečnější, nejvstřícnější a nejvíce pohostinní právě ti nejchudší, prostí lidé. V Polsku mě hostili mlékem a ovocem, v Jugoslávii rakijí a černou kávou, v Rumunsku slivovicí. Pokaždé jsem odcházela obohacená o nové, tak dojemné lidské historie. Obdarovaná nejen malými dary vesnic, jako jsou jablka, fíky, hrozny, ale především nějakou částí něčího života.

Umí vůbec fotografie, aspoň částečně, toto vše ukázat? I když je tak úžasná v tom, že dokáže zastavit a zvětšit vše, co se odehrává, umí vydobýt a ukázat lidské city, tak krásné a zajímavé – stejné a přitom odlišné.

Není snad zajímavý ten 75letý stařík v rozpadající se chatce, hledající přes inzeráty ženu a čekající na ni po celý rok s jednoduchou postelí zahalenou bílým prostěradlem – asi jediným atributem bohatství – a sám spící na špinavé lavičce snící přitom o té, která by se přece jednou měla objevit a přerušit jeho děsivou samotu?

Anebo daleko na horách v Jugoslávii pár starých lidí (více než 75letých), které děti, vychované těžkou prací, nechaly, protože nechtějí žít a stále bojovat s přírodou. A ti dva se křečovitě drží jalové země spálené sluncem a plné kamení, jejíž obdělávání vysává z člověka poslední síly. Ale oni milují svůj chudý dům, tady musí žít a budou tady umírat. A žádné z deseti dětí tady nechtělo zůstat a město si je tak rychle vzalo. Dokonce ani na své staré rodiče nepamatují.

Nebo rumunská žena z vesnice, která roky vychovává nemanželské dítě své sestry (protože sestra se vdala ve městě a její manžel o tom nesmí vědět) a která přitom sní, že chlapec bude významným člověkem, možná

doktorem, třeba vědcem. Bídny dům, plný knížek – pro ni úplně prázdných. Ona spí v malé komůrce, protože se její chlapec musí učit. Ve snaze ho uživit, přestože je nemocná, pracuje těžce od rána do večera. Navíc ještě z peněz, které ušetří na sobě, shromažďuje pro něj věno jako třeba deky, krajky a vyšíváné ubrousky, které hrdě ukazuje a které on určitě jednou vyhodí.

Toto všechno fotografie nedokáže předat. A život těchto a miliónů dalších lidí – možná ještě zajímavější – pomine. A to tak, že se nikdo nikdy ani nedozví o jejich síle, jejich hodnotách a jejich hrdinství.

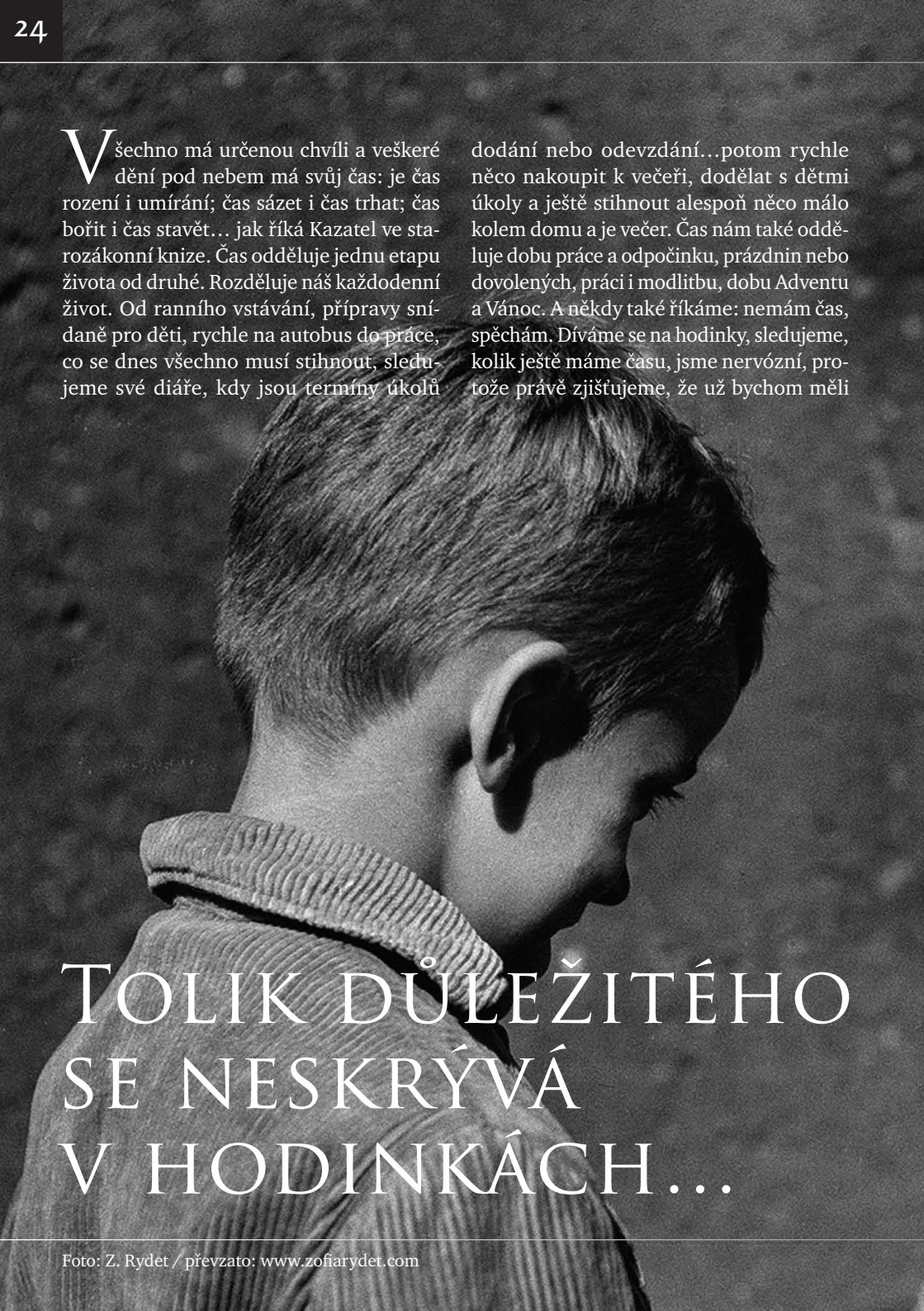
Žofie RYDET se narodila 5. května 1911 v Polsku. První zkušenosti ve fotografování získává před druhou světovou válkou. Během druhé světové

války, až do roku 1960, pracuje v obchodě s papírem a hračkami pro děti. Ve věku 40 let se v ní znova ozývá fascinace fotografií. V roce 1956 prezentuje na amatérské výstavě poprvé své fotografie, které získávají velkou pozornost. Od roku 1960 cestuje do Egypta, Řecka, Libanonu, Albánie, Bulharska, Španělska a Maďarska. Vzniká její první cyklus s fotografiemi dětí „Malý člověk“. V roce 1962 uzavírá obchod a plně se věnuje fotografování. V dalších letech vznikají další tematické série – vždy spojené s člověkem: „Svět citů a představ“, „Čas pomíjení“. V letech 1978–1990 vzniká její nejznámější a největší dílo „Sociologický zápis“. Žofie Rydet umírá 24. srpna 1997 v polském městě Gliwice.

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem má svůj čas: je čas rození i umírání; čas sázet i čas trhat; čas bořit i čas stavět... jak říká Kazatel ve starozákonní knize. Čas odděluje jednu etapu života od druhé. Rozděluje náš každodenní život. Od ranního vstávání, přípravy snídaně pro děti, rychle na autobus do práce, co se dnes všechno musí stihnout, sledujeme své díáře, kdy jsou termíny úkolů

dodání nebo odevzdání...potom rychle něco nakoupit k večeři, dodělat s dětmi úkoly a ještě stihnout alespoň něco málo kolem domu a je večer. Čas nám také odděluje dobu práce a odpočinku, prázdnin nebo dovolených, práci i modlitbu, dobu Adventu a Vánoc. A někdy také říkáme: nemám čas, spěchám. Díváme se na hodinky, sledujeme, kolik ještě máme času, jsme nervózní, protože právě zjišťujeme, že už bychom měli

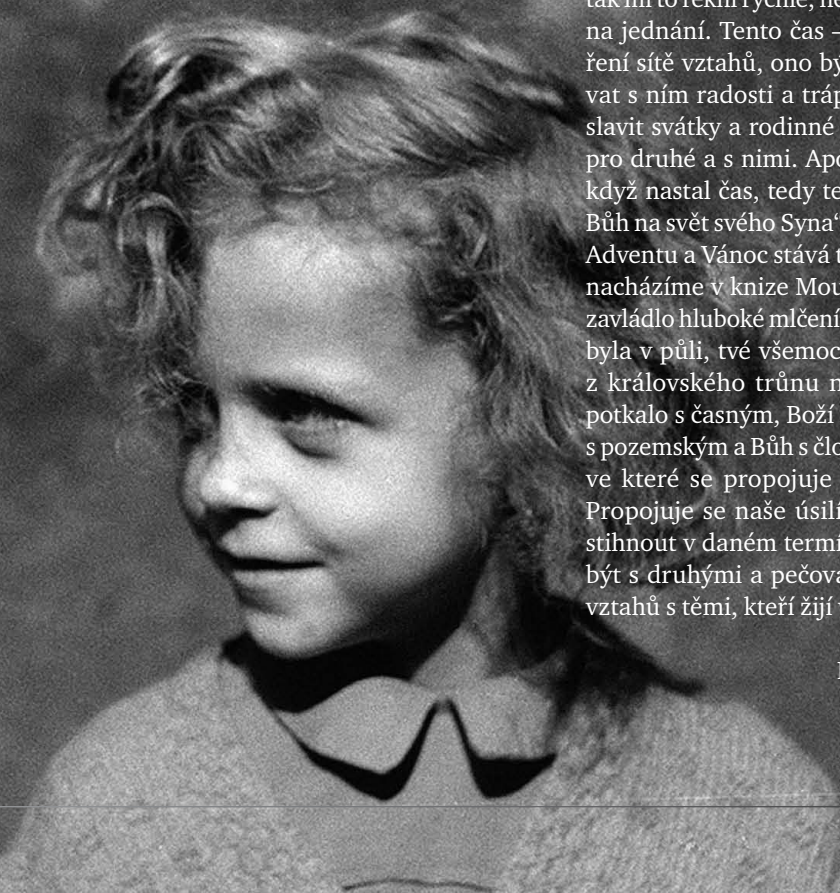
TOLIK DŮLEŽITÉHO
SE NESKRÝVÁ
V HODINKÁCH...

být někde jinde, jinde než právě nyní jsme. Čas, který ukazují naše hodiny, čas – chronos – je neúprosný. Přesně odděluje jednu činnost od druhé, řídíme se jím. Potřebujeme ho, abychom se snadno domluvili, kdy se potkáme, a ti druzí na nás nemuseli někde dlouho čekat, abychom věděli, kdy nám všem odjíždí vlak nebo kdy nám začíná škola. Chronos je čas, který přesně odděluje den a noc a určuje, kdy vychází a kdy zapadá slunce a zda jsme splnili termín a úkol.

V hebrejské bibli nacházíme ještě jiné vyjádření času. A to je slovo kairos. Čas, který bychom mohli popsat jako čas, který nastane, až nastane. Nedá se nějak naplánovat, nedá se říct, bude to tehdy a tehdy.

Něco, co je bytostně spjata i s naším narozením. Až když nastal čas, tak jsme se narodili a přišli na svět, nebylo to tak, že si ten konkrétní čas naši rodiče naplánovali, táta si vzal právě dovolenou, nebo aby nepršelo, nebo aby nepadal sníh. Je to čas, který neměříme na hodinkách, ale ve kterém se odehrává tolik důležitého pro náš život. Případali bychom si trapně, kdybychom řekli blízkému člověku, jestli mě máš rád, tak mi to řekni rychle, nemám čas, spěchám na jednání. Tento čas – kairos – je vytváření sítě vztahů, ono být s druhým, prožívat s ním radosti a trápení, hrát si s ním, slavit svátky a rodinné slavnosti, být tady pro druhé a s nimi. Apoštol Pavel píše, že když nastal čas, tedy tento kairos, „poslal Bůh na svět svého Syna“. Tak se pro nás čas Adventu a Vánoc stává tvůrčím časem. Jak nacházíme v knize Moudrosti: „Když totiž zavládlo hluboké mlčení a noc ve svém běhu byla v půli, tvé všemocné Slovo se sneslo z královského trůnu na zem.“ Věčné se potkalo s časným, Boží s lidským, nebeské s pozemským a Bůh s člověkem. Tedy doba, ve které se propojuje chronos a kairos. Propojuje se naše úsilí všechno důležité stihnout v daném termínu s časem jen tak být s druhými a pečovat o vzájemnou síť vztahů s těmi, kteří žijí v naší blízkosti.

P. Petr Glogar OCD

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

PANNA MARIA

UČITELKA VNITŘNÍHO ŽIVOTA SESTRY FAUSTYNY

Tento text volně navazuje na článek uvedený v minulém čísle Apoštola a ukáže nám další aspekty vztahu sestry Faustyny k Panně Marii. Ona byla pro s. Faustynu vzorem a s níkým nesrovnatelnou učitelkou křesťanského života.

PANNA MARIA JAKO VZOR KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA

Pro sv. s. Faustynu byla Panna Maria na prvním místě vzorem naprostého spolehnutí se na Boha. V jejím srdci, píše v Deníčku, se nenašel ani jediný záchvěv jiný, než jak si přál Bůh (Dn. 1710, srov. Dn. 1437). Při rozjímání o životě Panny Marie si s. Faustyna také všimla, že dokonalý život z víry záleží na míře spojení v lásce s Ježíšem.

Nejsvětější Matka byla s. Faustyně vzorem úplné důvěry v Boha, počínaje jejím „fiat“ při zvěstování v Nazaretě až do okamžiků umírání jejího Syna na Kalvárii. Byla jím však i ve smyslu tcností, mezi nimiž si sestra Faustyna nejvíce cenila čistotu, pokoru (Dn. 161), ztišení a soustředěnost v duchu (Dn. 1398), skrytou spolupráci s Ježíšem v díle spásy duší a naprosté vydání se svému Synu i jeho dílu (Dn. 315). Maria jí byla vzorem panenského vydání se Bohu a zároveň duchovního mateřství vůči duším, a proto ji prosila o milost panenské čistoty a učila se od ní milovat duše a přinášet i ty největší oběti pro jejich spásu.

MARIA FORMUJE NÁŠ DUCHOVNÍ ŽIVOT

Maria nebyla pro s. Faustynu jen objektivním vzorem křesťanského života, do něhož je třeba se zahledět a napodobovat ho ve vlastním životě; byla také osobou činně se podílející na formování jejího duchovního života.

Maria ji učila především objevovat Boha ve své duši. V souvislosti s přípravou na vánoční svátky nabízela s. Faustyně ustavičnou adoraci Ježíše přebývajícího v její duši. Dcero moje, nabádala, snaž se o tichost a pokoru, aby Ježíš, který stále obývá tvé srdce, si mohl odpočinout. Adoruj ho ve svém srdci, nevycházej ze svého nitra (Dn. 785). Sestra Faustyna věrně dbala na rady Panny Marie, snažila se podle jejích pokynů dlít v Ježíšově společnosti ve své duši a nacházet tam jeho přítomnost a moc. Proto nehledala Boha někde v dálce, ale veškerý duchovní život soustřeďovala na prohlubování vztahu k němu, který je v její duši.

Panna Maria ji též nabádala k věrnému plnění Boží vůle. Dcero moje, poučovala ji, kladu ti na srdce, abys věrně plnila všechna Boží přání, neboť to je nejmilejší jeho svatým očím. Moc si přeji, abys v tom vynikala, to jest v oné věrnosti v plnění Boží vůle. Této Boží vůli dej přednost před všemi oběťmi a celopalý (Dn. 1244). Učila ji, aby všechny Boží požadavky přijímala jako malé dítě. Tím, že jí dovolovala nahlédnout do tajemství svého vlastního života, ukazovala s. Faustyně, v čem spočívá dokonalé plnění Boží vůle: ne ve vnějším provedení toho, co se žádá, ale ve vnitřním sladění vlastní vůle s vůlí Boží (srov. Dn. 1437).

S věrným plněním Boží vůle je neoddělitelně spjat kříž. Proto Panna Maria mnohokrát učila s. Faustynu přijímat a prožívat utrpení, kterému se nikdo nevyhne. Víš, dcero moje, že ačkoliv jsem byla povýšena k důstojnosti Matky Boha, sedm mečů

bolesti prorazilo mé srdce (Dn. 786), říkala jí Maria. Radila s. Faustyně, aby se i v radostných chvílích vždycky dívala na kříž (Dn. 561), na utrpení jejího Syna, a tak zvítězí (Dn. 449). Maria poukazovala na svůj život a učila s. Faustynu, aby se nikdy nevyhýbala kříži ani před ním neutíkala, ale vždycky ho přijala, protože patří do Božího plánu. Přijatý kříž má za následek vítězství, očistění duše, a tedy i těsnější spojení s Ježíšem a dokonalejší účast na jeho spasitelném poslání.

Jakožto Mariina duchovní dcera se měla s. Faustyna vyznačovat těmito ctnostmi: pokorou, tichostí, čistotou, láskou k Bohu i bližním, soucitem a milosrdenstvím (Dn. 1244). Přeji si, má nejmilejší dcero, říkála Maria při jiné příležitosti, aby ses cvičila ve třech ctnostech, které jsou mně nejdražší a Bohu nejmilejší: první je pokora, pokora a do třetice pokora. Druhá ctnost je čistota a třetí – láska k Bohu. Jako má dcera musíš výjimečně zářit těmito ctnostmi (Dn. 1414-5).

Tyto Mariiny rady dané sv. s. Faustyně vystihují životní program vnitřního života všech apoštolů Božího milosrdenství, kteří byli povoláni k tomu, aby doprovázeli Ježíše až na Kalvárii a měli účast na jeho díle nesení záchrany duším.

Sestra Faustyna se jevila jako velmi pilná a věrná učednice Panny Marie; nejenže poslouchala její rady, pokyny a přání, ale stejně poctivě je plnila, což brzy přinášelo v jejím životě očekávané plody. Čím více následují Pannu Marii, tím hlouběji poznávají Boha (Dn. 843).

Panna Maria se podle záznamů v Deníčku zdá velmi přísná, avšak také vydatně pomáhá. Netají obtíže askeze, nechrání před utrpením, neodstraňuje kříže, ale staví s. Faustyně před oči pravdu, hovoří k ní o tom, co má před Bohem cenu, kde je v lidském životě skutečná hodnota, mluví o smyslu utrpení a odříkání a cestách k dosažení spojení

s Bohem – konečného cíle existence člověka. Maria jako nikdo jiný dokáže vést ke Kristu, učit, jak s ním žít ve všední každodennosti, ukázat správné cesty a posilovat ty, kdo se po nich vydali. S. Faustyna to dobře věděla a kvůli tomu si ji zvolila za Mistrovou.

Mariánská úcta s. Faustyny nemá žádné znaky pobožňutkářství, není to pouze úcta „k Panně Marii“, nýbrž především úcta „po vzoru Panny Marie“. Nestačí říci, že se sestra Faustyna modlila k Marii a slavila její svátky; ona ji horlivě následovala. Učila se od ní milovat Boha i lidi, spojovat se s jejím Synem a podílet se na jeho díle záchrany zbloudilých duší. Sestra Faustyna byla učenlivou žákyní a milovanou dcerou Matky Božího milosrdenství, která na svém životě odrážela její život – tichý a skrytý, a přeci tak plodný v Ježíšově spasitelném poslání.

Sestry KMBM

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodliš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat

tato slova:

**Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího
Syna a našeho Pána Ježíše Krista,**

na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

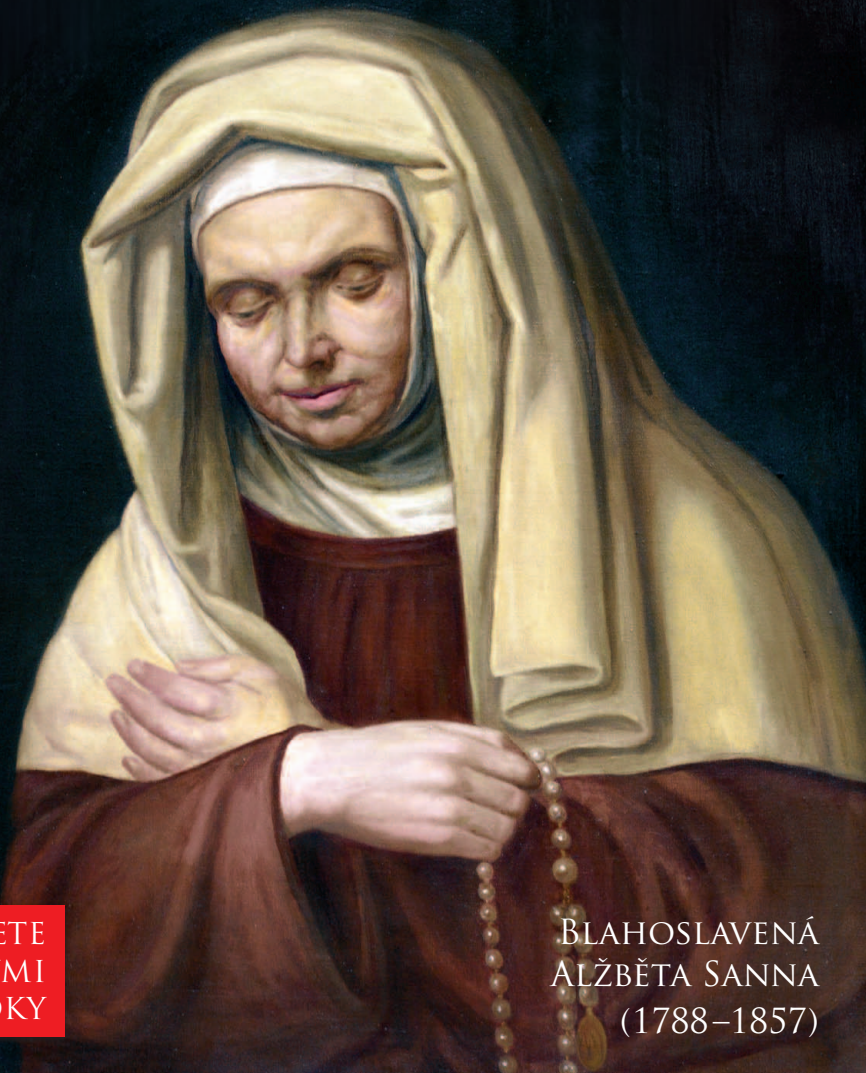
**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

■ Žofie Rydet popisovala, jak odlišné jsou domy lidí prostých a často velmi chudých od domů inteligence ve velkých městech. Začínala fotografiemi nejchudších. Vyprávěla, jak ji překvapil interiér jednoho malého domečku. Nebylo tam o mnoho víc než dvě postele a kuchyň. Nábytek byl ale vylepen koláží z různých obalů a papírků od bonbonů. „Potřeba krásy byla u těchto chudých lidí tak ... velmi rafinovaná. Oni to potřebovali a hledali. To mě také přesvědčilo, že předměty často vypovídají o člověku víc než on sám o sobě,“ tvrdila Žofie Rydet. Trochu jinak to vypadalo v domech bohatých. Všimla si, že v mnoha případech tito lidé vůbec nevědí, jak by si měli být vybavit, a z toho důvodu jsou prostě nešťastní. Často mají prázdné zdi nebo na nich visí východy slunce. Paradoxně právě tito lidé nevypadali na fotografiích příliš moudře. Vypadali uměle jako jejich místnost.

(na základě vzpomínek Žofie Rydet)

BLAHOSLAVENÁ, KTERÁ NEBYLA SCHOPNA UDĚLAT ZNAMENÍ KŘÍŽE

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

BLAHOSLAVENÁ
ALŽBĚTA SANNA
(1788–1857)

Dne 17. září 2016 byla v italské Sardinii blahořečena prostá žena. Analfabetka, matka sedmi dětí, od 37 let vdova. Navíc částečně fyzicky postižená, protože komplikace po neštovicích jí způsobily doživotní ochrnutí ramen. Svým způsobem života, to znamená svými rozhodnutími a volbami, které byly důsledkem naslouchání Božímu hlasu a potřebám člověka, zbořila tato prostá vesničanka ze Sardinie několik stereotypních přesvědčení, mimochodem velmi populárních a vůbec ne špatných, ale nebezpečných, pokud jim dáváme absolutní první místo. V kontextu života blahoslavené Alžběty Sanny bych se rád zamyslel nad třemi takovými stereotypy: zdraví je nejdůležitější, vlast je nejdůležitější a rodina je nejdůležitější.

ZDRAVÍ JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ

Toto vůbec není samozřejmé – odpovídá svým životem blahoslavená Alžběta. Nejdůležitější je Bůh! Alžběta ví, co říká. S fyzickým postižením se vdává a porodí sedm dětí. Vede domácnost, je katechetkou v rodné farnosti na Sardinii a nakonec se stává apoštolkou Říma. Svatým lze být i tehdy, když je člověk nemocný a fyzicky postižený.

VLAST JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ

Toto také není samozřejmé – tvrdí svým životem Alžběta. Nejdůležitější je Bůh! A také ví, co říká. Občanka Sardinie strávila 26 let svého života v Římě, mimo svoji vlast. A právě Římané volali: „Santo sub-ito!“ – Hned svatořečit. Už čtyři měsíce po její smrti byla její pověst tak veliká, že bez čekání byl zahájen proces blahořečení, což byla v polovině 19. století mimořádná situace. Svatým se člověk může stát i v cizině. Svatost nemá hranice.

RODINA JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ

Ani toto není samozřejmé – odpovídá svým životem Alžběta. A zase připomíná: Nejdůležitější je Bůh! A i tentokrát ví, co říká! Když jí bylo 37 let, ovdověla a zůstala sama s pěti dětmi. Nejstaršímu bylo 17 let, nejmladšímu 3 roky. Ve věku 42 let, fascinovaná Svatou zemí, se vydává na pouť do

Palestiny. Vypluje ze Sardinie v doprovodu P. Josefa Valleho, který je jejím zpovědníkem a kterého bere jako svého syna (byl synem její kamarádky). Odplují lodí z rodné Sardinie se záměrem rychlého návratu. Cílem pouti je spolupráce s Bohem na spásu duší. Toto byla vaše Alžběty. Ad salvandas animas (ASA) – pro spásu duší. „Chtěla bych, aby nebe bylo plné – modlí se Alžběta – očištec prázdný a peklo zavřené.“ Kvůli překážkám (bouře na moři, chybějící vízum, peníze) se místo do Jeruzaléma dostanou do Říma a navzájem se přesvědčují, že „tam je také svatá země“. Když Alžběta poprvé překročí práh svatopetrské baziliky, cítí, že Bůh chce, aby tady zůstala. Je jí smutno, že z důvodů, které nemůže ovlivnit, není schopná se vrátit na Sardinii. Dostává sice od svého bratra, kněze, dopisy, že vše je pod kontrolou, že farnost je hrdá, že ona zůstává v hlavním městě křesťanství a že on sám pečuje o její děti, podle toho, jak se dohodli, ale přesto Alžběta prožívá nepokoj. Celé dny tráví na modlitbě a v bolestném rozeznávání Boží vůle. Chodí od oltáře k oltáři a zúčastňuje se všech mší svatých, adorací a průvodů v bazilice sv. Petra. Lidé o ní budou dokonce říkat „svatá z baziliky sv. Petra“.

Ale co je to za svatost? – namítne někdo. Nechala přece pět dětí a jela do světa! Přesto – i když to může znít paradoxně – rodina není nejdůležitější. Nejdůležitější

je Bůh! Alžběta také ráda opakovala: „Bože můj, miluji tě nade vše.“ Nade vše. Znamená to nad své zdraví. Nad svou rodinou Sardinii. Nad svou rodinu. Ti, kteří se s ní setkávali – a do jejího vlhkého malého bytu přicházeli kardinálové a aristokraté, aby ji prosili o radu a modlitbu – svědčí, že blahoslavená Sanna mluvila jenom s Bohem a o Bohu. Jako by nás chtěla přesvědčit, že všechna řešení, všechny odpovědi, které nesahají až k Bohu, jsou příliš „krátké“. Že člověka, jeho život a srdce, lze pochopit jedině v Boží perspektivě. Že konflikt s Bohem je příčinou všech neštěstí člověka. Že nemůže být mír a pokoj ani v rodině, ani v klášteře, ani na celé zemi, pokud Bůh ztratil pro lidi význam. Že v každém lidském životě se musí dokonat „Koperníkův převrat“: to Bůh je slunce, já jsem země. Blahoslavená Alžběta dokonce složila báseň (Lauda), kterou se modlila

následujícím způsobem: „Celá jsem z Boha, celá Ježíšova. Nemůžu dál žít vzdálená od Boha. Ježíš je mým srdcem, a já jsem Ježíšova.“ Abychom byli schopni takto myslet, toužit a jednat, je opravdu nutné, aby se v našem životě dokonal takový „Koperníkův převrat“, který jednoduše spočívá v záměně: to Bůh je v centru, nikoliv já a moje „ego“. Jedná se o to vyjmout z centra sám sebe a na toto místo dát Krista. A o nic se tímto nepřichází! A o nikoho se nepřichází! Ani o rodinu, ani o zdraví, ani o vlast, ani o čest! Protože čím blíží máme k Bohu, tím víc je v nás člověka! Je jasné, že toto pravidlo bude mít různou podobu v závislosti na konkrétních oblastech života. Vždy je ale důsledkem tohoto pravidla pokorná rezignace ze sama sebe jako ze středu zájmu.

Stává se přece, že někdy jeden z členů rodiny ji musí opustit pro větší dobro. Můžeme se například ptát, zda sv. Tomáš More, anglický mučedník svědomí, kterého sv. Jan Pavel II. prohlásil patronem politiků a státníků, udělal správně, když způsobil bolest své manželce a čtyřem dětem po té, co nesouhlasil s podepsáním listiny loajálnosti vůči králi Henryku VIII., jenž se prohlásil hlavou anglické církve. Byl přece z toho důvodu stát za neposlušnost králi! Opustil milující rodinu! Nebo blahoslavený Vincenc Lewoniuk a společně s ním jeho dvanáct druhů, podlaských mučedníků, které blahorečil sv. Jan Pavel II. v roce 1996, porušili příkázání, když nechali po sobě vdovy a sirotky, protože bránili svou víru a zaplatili za to životem? Skoro všichni byli manžely a otci mnoha dětí!

Jsem si vědom toho, že toto může znít jako šokující a jako provokující, ale opakuji: zdraví není nejdůležitější, vlast není nejdůležitější, rodina není nejdůležitější! Nejdůležitější je Bůh!

Nejdůležitější je poslouchat Boha v každé životní situaci. A pamatovat na to, že i když manželství, rodina, děti, dům, čest, vlast, kněžství a řeholní život jsou dobré, nejsou Bůh. Je to všechno prostředek k cíli, nikoliv

cíl! Cílem je Bůh: stvořitel, pramen a naše konečná „adresa“. Takovou cestou kráčela blahoslavená Alžběta. Pro ní sluncem byl Bůh, proto se modlila: „Bože, miluji tě nade vše.“

P. Stanislaw Stawicki SAC ■

*Blahořečení A. Sanny.
Průvod s dary během mše svaté.*

Alžběta SANNA se narodila 23. 5. 1788 a zemřela 17. 2. 1857. Je pohřbena v kostele San Salvatore in Onda. Sv. Vincenc Pallotti byl jejím spirituálem 18 let. Po nemoci nemohla hýbat rameny, mohla ovládat prsty a zapěstí, ale už nedokázala zvednout lžičku k ústům, udělat znamení kříže, upravit si vlasy, umýt se, zadělat těsto na chleba.

Prěsto se vdala a porodila sedm dětí. Dvě zemřely hned po narození. Její dům byl otevřen pro všechny. Po 17 letech manželství jí zemřel manžel a ona se musela postarat o všechno.

Pod vlivem postních exercicií si naplánovala pouť do Svaté země a poprosila bratra a sousedy, aby se postarali o děti. Byla přesvědčena, že se brzy vrátí. Překážky

a potom její zdravotní stav návrat znemožnily. V Římě kontaktovala Pallottiho a ten byl potom v kontaktu s jejím bratrem. Všichni čekali, že až se její zdravotní stav zlepší, bude schopná se vrátit.

Alžběta velmi trpěla odloučením od rodiny. Odevzdala se ale Bohu a snažila se tuto novou situaci přijmout. Dětila se s ostatními o svou víru a často navštěvovala nemocné. Peníze, které byla schopná vydělat, věnovala chudým a sirotkům, mimo jiné ve dvou domech, které založil Pallotti. Každý den se zúčastňovala několika mší svatých a adorací.

Byla blahořečena 17. 9. 2016. Mši svatě předsedal jménem papeže Františka kardinál Angelo Amato.

■ „Když jsem chodívala po vesnicích a fotila jejich obyvatele, měla jsem příležitost vidět tolik lidského utrpení, neštěstí a bídy. Zároveň jsem se ale potkala s obrovskou, často by se dalo říct až neopodstatněnou vírou v Boha a lidi. Na svých fotografiích, které jsou součástí „Zápisu“, jsem se snažila ukázat nejen to, co má hodnotu etnografickou nebo sociologickou. Záleželo mi také na ukázání hodnot a světa jednoduchosti. Světa, který už asi odchází a nikdy se nevrátí. Zkuste si, prosím, představit stařenku, které je 85 let. Bydlí úplně sama v chatrči, která se sklání k zemi. Spí na posteli, na které má nějaké zbytky slámy, špinavou deku. Žije z toho, co jí přinesou lidé z vesnice. A tato žena má v sobě tolik optimismu a tolik víry, že „Bůh si ji už zanedlouho bude chtít vzít k sobě“ a její utrpení skončí! Ona věří, že lidé jsou opravdu dobří, protože za ní přece chodí. Přináší jí vodu a jídlo; a že občas zapomenou ... Oni také přece mají své problémy. Najdu ještě někde někoho, kdo takto přemýšlí? Nevím. Zvětším tuto stařenku a její prostředí na fotografiích s pocitem, že ji zachovám navždy na fotografickém filmu. A tento svět přetrvá.“

(ze vzpomínek Žofie Rydet)

Pár kapek oleje nijak nezatíží ...

INFORMACE Z POUTI KE SV. FAUSTYNĚ

V neděli 8. října 2017, den po zasvěcení ČR Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v Koclířově, přijely do Slavkovic stovky poutníků na každoroční pouť ke sv. Faustyně. Tento rok jsme zvláštním způsobem vnímali výzvu a pozvání od Boha, které zaznívá v úctě k Božímu milosrdenství a souzní se zjeveními ve Fatimě.

Přede mší svatou zazněla přednáška sestry Doubravky Mazancové, KMBM, z Dvora Králové nad Labem o významu Panny Marie v životě sv. Faustyny. Hlavní mši svatou v 15.00 hod. sloužil pomocný biskup královéhradecký Mons. Josef Kajnek.

Otec biskup ve své promluvě upozornil na Boží touhu darovat se člověku. Tato Boží touha naráží často u člověka na „uzavřené dveře“, ale z Boží strany je stále aktuální pozvání přijmout Boží milosrdenství: „Člověku chybí vztah k Boží milosrdné lásce, která se člověku doslova podbízí. Dává se mu tak lacino. Samozřejmě, že za tento veliký dar bylo třeba velice draze zaplatit Božsko-lidskou krví Kristovou, ale nás to mnoho nestojí. My jen musíme mít ve svém srdci touhu

setkat se s touto Boží milosrdnou láskou. A když k tomuto setkání dojde, v lidském srdci se pak uvolňuje ta zvláštní síla, která dává do pohybu tolik věcí. Vnáší do lidského rozumu světlo, do lidského srdce sílu lásky, do našich aktivit smysluplnost, do našeho hledání odvahu, do našich vztahů nové impulzy důvěry.“

Otec biskup navázal v tomto kontextu na evangelium o pannách moudrých a pošetilých: „V podobenství o deseti pannách by těm pěti pošetilým, které se ocitly před zavřenými dveřmi, bývalo stačilo třeba jen pár kapek oleje, které by je nijak nezatížily. A mohly je mít, kdyby aspoň něco ze své pošetilosti daly stranou.“ Připomněl osobu sv. Faustyny, kterou Bůh poslal k dnešnímu světu, aby připomínala, že zdroj Božího milosrdenství je otevřen všem: „Neobjevit tento pramen Boží milosrdné lásky je veliké riziko. Přejme si, abychom Boží milosrdnou lásku nejenom objevili, ale abychom se tímto Božím milosrdenstvím nechávali znova a znova obohacovat celý náš život. A mějme i tu odvahu přát si, abychom v síle Boží milosrdné lásky vstoupili na tu poslední cestu. K těm dveřím, které jsou pro ty, kdo žijí z Boží milosrdné lásky, stále otevřené. Abychom je i my našli otevřené ve chvíli, kdy se budeme loučit s tímto světem.“

Po mši svaté následovalo promítání srovnávající úctu k Božímu milosrdenství se zjeveními ve Fatimě a nakonec program uzavřela společná modlitba růžence, kterou vedly Sestry od Andělů.

-red-

Děkujeme Bohu za nové členy „Knihy milosrdenství“

Přinášíme vám aktualizovanou mapku členů „KM“ ke dni 1. listopadu 2017 dle jednotlivých krajů. Děkujeme milosrdnému Otci za nové členy „KM“ a zveze všechny do kruhu vzájemné modlitby.

Stav ke dni: **1. 11. 2017**

Celkem členů: **2364**

Zahraničí: **80**

Další informace na www.knihamilosrdenstvi.cz
nebo na tel. čísle: 566 502 850, 774 521 531

PĚT LET NIKODÉMOVY NOCI

V září 2017 uplynulo pět let od zahájení pastoračního projektu Nikodémova noc. Projekt, který vznikl u kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích

jako iniciativa pro Rok víry, se rozšířil na mnoho kostelů. V současné době se uskutečňuje již ve 29 kostelech v ČR a na třech místech na Slovensku. Kromě toho se také koná v Římě a na několika místech v Polsku.

Srdcem Nikodémových nocí je adorace, která probíhá v tichu, ve tmě a za diskrétní přítomnosti kněze, se kterým je možné pohovořit nebo přijmout svátost smíření.

Ze zkušeností kněží, kteří začali organizovat Nikodémovu noc, lze říct, že se tím v jistém smyslu otevřely „další dveře“ do kostela. „Během Nikodémových nocí vidíme lidi, které jsme ještě nikdy v kostele neviděli,“ říkají kněží.

Každá farnost si může sama určit den, frekvenci a délku adorací, aby to co nejlépe vyhovovalo místním podmínkám. Informace o kostelech, ve kterých se Nikodémova noc koná, je zveřejňována na internetových stránkách projektu.

ČR: www.nikodemovanoc.cz

Slovensko: www.nikodemovanoc.sk

Otcové pallotini

III. národní kongres o Božím milosrdenství

8.–10. června 2018

S radostí zveme všechny ctitele Božího milosrdenství a příznivce poutního místa ve Slavkovicích na III. národní kongres o Božím milosrdenství, který – dá-li Pán Bůh – se uskuteční ve dnech 8.–10. 6. 2018.

Kongres proběhne ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě. Začne v pátek a skončí v neděli mši svatou se zasvěcením Božímu milosrdenství. Podrobný program kongresu bude zveřejněn v prvních měsících roku 2018 (mimo jiné v „Apoštole“ a na webových stránkách poutního místa ve Slavkovicích – www.slavkovice.cz).

Součástí kongresu budou také oslavy 10. výročí žehnání kostela ve Slavkovicích a 15. výročí působení otců pallotínů v ČR. Už dnes vás srdečně zveme k účasti!

Pokud máte zájem se kongresu zúčastnit, přihlásit se a získat informace můžete na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531

Prosíme vás také, abyste III. kongres doprořádali svou modlitbou, utrpením a obětí. Pokud by někdo z vás chtěl finančně přispět na organizaci kongresu, svůj dar můžete poslat na účet Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích:

33 00 287 / 0100 – var. sym. 318

*Za veškerou vaši pomoc vám vyprošujeme
Boží požehnání, otcové pallotini*

LECTIO DIVINA

„Lectio Divina je metoda schopná otevřít věřícímu poklad Božího slova, ale také připravit setkání s Kristem, živým Božím Slovem.“

Benedikt XVI., Verbum Domini, 87

Všechny, kteří touží po blízkém vztahu se Slovem, chtějí se ztišit a naučit modlitbě Božím Slovem, zveme na:

■ ŠKOLU MODLITBY BOŽÍM SLOVEM

Lectio Divina

„v domě farizeje Šimona“

Od 26. do 28. 1. 2018 (pá–ne),
exerciční dům Stojanov, Velehrad.

• Víkendové • V mlčení • Úvody k jednotlivým etapám modlitby Lectio Divina • Možnost rozhovoru s knězem nebo řeholní sestrou.

■ EXERCICIE

Lectio Divina se svatým Markem

Od 25. 4. do 3. 5. 2018 (st–čt)
duchovní centrum Vranov u Brna.

• Osmidenní • V mlčení • Každodenní rozhovor s doprovázejícím knězem nebo řeholní sestrou.

Exercicie jsou určené pro všechny: laiky, osoby zasvěceného života a kněze.

Přihlášky a informace: otec Tomáš
kazanskisac@gmail.com
tel.: 739 002 737

www.lectiodivina.cz

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

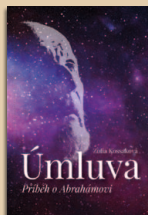
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ Michel Remery
Tweetuj s Bohem

Kniha odpovědí na skutečné otázky mladých lidí. Každé téma je přehledně zpracováno na jednu dvoustranu s odkazy na další studium

Katechismu katolické církve a katechismu pro mládež YOUCAT. Propojeno s mobilní aplikací a webovou stránkou. Jedná se o druhé, přepracované a doplněné vydání.

Brož., 436 s., s barevnými fotografiemi,
350 Kč + mob. aplikace zdarma ke stažení

■ Zofia Kossaková
Úmluva

Příběh o Abrahámovi

Historický román s biblickou tematikou, který zachycuje Abraháma jako hlavní postavu. Abrahám je zde popsán jako člověk z masa a kostí se všemi pochybnostmi a starostmi. Román byl napsán pod dojmem válečných zážitků z vězení a koncentračního tábora a měl být pomocí pro ty, kdo jsou pronásledováni. Váz., 464 s., 365 Kč

■ Zuzana Holasová
Tereška

Vyprávění o sv. Terezii z Lisieux
Malí čtenáři jsou v třiceti krátkých kapitolkách uvedeni do nejdůležitějších životních událostí z Terežčina dětství,

ale i z jejího života na Karmelu. Příběh jejího dozrávání obsahuje obyčejné lidské momenty, ale i odpověď Bohu, kterou v ní působila milost povolání. Děti tak mají možnost objevit podstatu svatosti, ke které je každý nějakým způsobem volán už od dětství. Kniha je opět doplněna různými úkoly a podněty k zamyšlení pro nejmenší a barevně ilustrována.

Brož., 64 str., bohatě ilustrováno, 155 Kč

■ Sophie de Mullenheim
Na dvoře Alexandrově

Ve třetím díle se sestry konečně potkají, ale jen na krátký čas, neboť je potřeba postarat se o malou Marii, jejíž život je ohrožen. Příběh tentokrát zavede čtenáře až do Ruska na carský dvůr. Z Ruska pochází i Dimitrij, s nímž se

potkává Emilie se svou přítelkyní. Ten přidává další kamínek do mozaiky vztahů, které propojují minulost se současností. Brož., 240 s., 249 Kč

■ Maria Grace Dateno FSP
Nebezpečí na moři

Jednoho horkého letního dne se naši oblíbení sourozenci Caleb, Hana a Noe opět zcela nečekaně dostávají do doby vzdálené od té naší více než dvě tisícovky let, do jedné rybářské vesnice poblíž Galilejského moře. Jeden z nich se dokonce dostane do velkého nebezpečí, když pomáhá na lodi při rybolovu. Všechny zkušenosti, které zde děti nabudou, jim pomohou lépe pochopit Ježíšova slova: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední.“ A setkají se tentokrát s tím, koho si přejí vidět nejvíce – s Ježíšem? Již 3. díl ze série Výpravy do doby Ježíšovy.

Brož., 80 s., 99 Kč

■ Nebojte se...
Celostátní setkání mládeže Olomouc

Kniha zachycuje slova otců biskupů, vzpomínky účastníků a jejich svědectví. Poslouží nejen účastníkům setkání, aby si mohli připomenout, co bylo řečeno, ale může inspirovat ty, kdo na setkání nebyli, aby mohli čerpat z bohatství, které takové setkání přináší.

Váz., 174 s., 160 Kč.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
náš žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

- Pátek** 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)
16.00 Mše svatá
- Sobota** 14.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá
- Neděle** 10.30 Mše svatá
14.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek

15.00–16.00 hod.
(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční – neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 14.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství
(první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci
(mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI
Jámy 71, 592 32
tel. 566 502 855/857
info@slavkovice.cz
www.slavkovice.cz

Foto: Z. Rydět, převzato z: www.zofarydet.com

A TAK S DŮVĚROU
V MILOSRDENSTVÍ TVÉ,
JAK MALÉ DÍTĚ JDU ŽIVOTEM,
A DENNĚ TI OBĚTUJI SRDCE SVÉ,
JEŽ PRO TVOU VĚTŠÍ
SLÁVU PLANE.

(DENÍČEK 2)